

תת"ע 3287/02/20 - חסונה מוראד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תתע"א 3287-02-20 מדינת ישראל נ' מוראד
תיק חיצוני: 61211718624

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	חסונה מוראד
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 17.2.2020.

המבקש קיבל דו"ח מסוג הזמנה לדין שמספרו 61211718624 המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב מנועי שמעולם לא היה מורשה לנהוג ברכב מסוג זה בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 בתאריך 27.1.2020.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה של 10 חודשים, פסילה על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 3,500 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא יכול היה להתייצב לדיון בשל כאבים בגופו שנגרמו מתאונה בה היה מעורב.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי בקשתו הנוכחית של המבקש הוגשה בשיהוי רב של כ-8 חודשים לאחר מתן גזר הדין.

לטענת המשיבה, המבקש לא המציא מסמכים המעידים על התאונה בה היה מעורב ואף אישור המחלה מקופת החולים שצירף לבקשתו לקוני ואינה כוללת אבחנה רפואית כלשהי.

המשיבה טענה כי מעיון באישור המחלה עולה כי הומלץ על מנוחה עד לתאריך 22.2.2020 למשך 16 ימים, כך שתחילת המחלה היא בתאריך 6.2.2020 (תאריך ההתחלה אינו ברור במסמך), כ-10 ימים בטרם מועד הדיון בהם יכול היה המבקש להודיע על כך לבית המשפט.

המשיבה הוסיפה כי העונש שהושת על המבקש הינו בגדר מתחם הענישה הקבוע בעבירה בה הורשע המבקש ובעניינינו עמוד 1

גם לא מתקיים עיוות דין.

דין והכרעה

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דין בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל**, (7.4.2008):

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגיונות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא יגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.2009 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש בדיון

ההזמנה לדיון נמסר למבקש במועד ביצוע העבירה כדין והמבקש לא כפר בעובדה כי ידע על מועד הדיון.

המבקש לא פירט בבקשתו את מצבו הרפואי שמנע ממנו לטענתו להתייצב לדיון או, לכל הפחות, להגיש בקשה לדחיית הדיון לפני הדיון. משלא עשה כן אין לו אלא להלין על עצמו (השוו 7122/07 **טהא חיר נ' מדינת ישראל** מיום 15.1.2018).

האישור הרפואי אותו צירף המבקש לבקשתו הוצא בדיעבד, כ-11 ימים לאחר תחילת המנוחה המומלצת בו, הוא אינו כולל אבחנה רפואית, אין בו אינדיקציה למצבו הרפואי של המבקש וממילא הוא אינו מוכיח שמצבו הרפואי מנע ממנו להתציב לדיון או להגיש בקשת דחיה.

הבקשה אינה נתמכת בתצהיר ואינה כוללת כל אסמכתא אחרת לכך שיש בה כדי להוכיח את מצבו הרפואי.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** מיום 24.4.2018).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

המבקש לא הצביע על חשש לעיוות דין כלשהו.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין למבקש.

יצוין, כי אם יצרף המבקש לבקשתו רישיון נהיגה תקף במועד ביצוע העבירה, לסוג הרכב בו נהג תשקל בקשתו בשנית.

שיהוי בהגשת הבקשה

בקשה זו מוגשת בשיהוי ניכר של כשמונה חודשים וזאת ללא כל נימוק המצדיק זאת.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ח חשוון תשפ"א, 05 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.